

ony různé výhody a oprávnění v cit. zákoně uvedené na roveň občanům jiným. Následkem toho nelze dovozovati z pouhého fakta, že byl odsouzen někdo pro zločin dle § 73 tr. z., nějakou diffamací, a jen jím samým o sobě odůvodňovati výrok, že dotčená osoba nevede život bezúhonný ve smyslu § 11 moravského obecního zřízení.

To však činí ve svém rozhodnutí žal. úřad. Tento jeho názor neodpovídá tedy zákonu.

Rozhodnutí opírá se ovšem ještě o další důvod, že jsou tu i jiné trestní činy, z nichž jde na jevo, že st-l nevede život bezúhonný.

V této příčině bylo přisvědčiti stížnosti, jež vytýká, že nebylo uvedeno, které trestní činy jsou tím míněny a že tím bylo st-li znemožněno, aby se účinně bránil proti poukazu na tyto trestní činy a proti tomu, že se tyto trestné činy uznávají za důvod pro vyhoštění.

Rovněž nebylo následkem všeobecnosti tohoto poukazu nss-u možno, aby zkoumal, které trestné činy žal. úřad tím mínil a v čem spatřoval jejich význam pro nař. výrok.

V tomto směru trpí nař. rozhodnutí podstatnou vadou. Zrušiti bylo nař. rozhodnutí podle § 7 zák. o ss, poněvadž mu sloužil, jak výše uvedeno, za podklad názor zákonu odporující.

Č. 2821.

Pozemková reforma: Souhlasu stát. pozemkového úřadu k rozdělení zabraných nemovitostí mezi spoluvlastníky jest třeba bez ohledu na to, že spoluvlastníci chtěli majetek mezi sebe rozdělit již před vydáním záborového zákona, že jim v tom však bránily poměry poválečné a jiné příčiny.

(Nález ze dne 31. října 1923 č. 18.075.)

V ě c: Alžběta S.-W. a spolnice v B. proti státnímu pozemkovému úřadu o zamítnutí žádosti o rozdělení majetku.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: — — — —

Nař. rozhodnutím neschválil stát. poz. úřad úmluvu o rozdělení nemovitostí st-lkám spoluvlastnický připsaných, protože by při převzetí velkostatku, o nějž jde, státem podle zák. záb. zbylo ve smyslu § 11 t. z. k účelům pozemkové reformy k dispozici celkem asi 566 k. j. zemědělské půdy a asi 2281 k. j. půdy vůbec, kdežto, kdyby velkostatek ten byl reálně rozdělen mezi strany, tedy na 4 soubory, nabyly by nové tři osoby nároku podle § 11 cit. zák. a jelikož má velkostatek zemědělské půdy jen asi 556 k. j., nezůstala by eventuelně pro účely pozemkové reformy vůbec žádná půda zemědělská. To však je v příkrém rozporu s intencemi zákona záborového.

Rozhoduje o stížnosti do tohoto rozhodnutí pro nezákonnost podané, uvažoval nss takto:

St-lky nepopírají, že nemovitosti, o jejichž dělení jde, podléhají záboru, nenamítají také, že by důvod, pro který žal. úřad zamítl jejich žádost za schválení fyzického rozdělení společných nemovitostí, byl s hlediska § 7 zák. záb., v tomto případě rozhodného, zásadně nepřipustný.

Prohlašují jej v daném případě za nepřijatelný pouze proto, že tu jde jen o technické roztrídění a formální rozdělení jednotlivých parcel ve smyslu testamentu Augustinové G.-H. z 19. prosince 1905, na základě něhož jim nemovitosti ty připadly do společného vlastnictví za tím účelem, aby je mezi sebe rozdělily.

Podle toho vycházejí st-lky z právního názoru, že k tomu, aby stpů byl nucen schváliti jejich úmluvu o rozdělení zděděného nemovitého majetku, k němuž došlo teprve za platnosti zákona záborového, postačí, když k uzavření úmluvy té dán byl podnět v příslušném testamentu z doby před r. 1918, třeba by k reálnému rozdělení došlo skutečně teprve později, kdy již smlouvy o dělení statků podléhaly schválení stpů-u.

Ale tento právní názor nemůže nss sdíleti. Neboť nehledě k tomu, že zmíněný testament, připojený v opise k žádosti st-lek z 1. února 1921, vůbec nenařizuje, ba ani přání nevyslovuje, aby pozůstalostní nemovitosti byly mezi dědice fysicky rozděleny, naopak prohlašuje, že kdy by později došlo k dělení, smí se tak státi jen za souhlasu dcer Alžběty a Gabriely, vyžaduje podle § 7 zák. záb. každé dělení zabraného majetku souhlasu stpů, což ostatně st-lky samy uznávají jak v žádosti z 1. února 1921 tak i ve stížnosti, a nemá pro rozhodnutí stpů nejmenšího významu okolnost, že snad st-lky chtěly zabraný statek mezi sebe rozdělit reálně již před vydáním zákona záborového, když tak v pravdě neučinily a když k rozdělení tomu fakticky přistoupily teprve, když už zákon zmíněný platil. Příčina, pro kterou k rozdělení dříve nedošlo, je lhostejná, zejména nepadá na váhu, že snad v tom st-lkám vady poměry válečné i poválečné a částečně zatížení statku.

Přípustnost rozdělení nutno, jak řečeno, posuzovati výhradně podle § 7 zák. zábor. a protože v té příčině st-lky proti důvodu žal. úřadem uplatněnému s hlediska zmíněného § ničeho nenamítají, nemohl nss uznati, že by výrok žal. úřadu byl nezákonný.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 2822.

Školství. — Církevní věci. — Řízení před nss-em. (Slovensko): I. Církevní obec je legitimována ke stížnosti na nss proti opatření školního úřadu ve věcech vyučování náboženství. — II. Je nezákonným porušením práv členů náboženské obce, vysloví-li školský úřad toliko proto, že ustanovený učitel náboženství na škole státní nesložil slib věrnosti čsl. republice a náboženství ve školních místnostech nevyučuje, že žáci jeho nedostanou vysvědčení a budou musiti třídu opakovati.

(Nález ze dne 2. listopadu 1923 č. 14.959.)

V ě c: Evangelická a. v. církevní obec v Komárně (adv. K. Bendíner z Prahy) proti referátu ministerstva školství a národní osvěty v Bratislavě o vyučování náboženství.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Přípisem z 2. listopadu 1922 oznámil školský inspektorát v Komárně žal. úřadu, že Ludvíku J., ev. faráři a katechetovi vyuču-